

POSTANOWIENIE

Dnia 11 kwietnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Małgorzata Gierszon

SSN Dariusz Kala

Protokolant Marta Brylińska

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Grzegorza Krysmanna,
w sprawie **J. S.**

podejrzanego o popełnienie czynu z art. 190a § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 11 kwietnia 2018 r.,

kasacji, wniesionej przez obrońcę podejrzanego

od postanowienia Sądu Okręgowego w Ł.

z dnia 23 czerwca 2017 r., sygn. akt V Kz .../17,

utrzymującego w mocy postanowienie Sądu Rejonowego w Z.

z dnia 15 maja 2017 r., sygn. akt II K .../17,

- 1) oddala kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2) obciąża J. S. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

J. S. był podejrzany o to, że w okresie od listopada 2014 r. do sierpnia 2016 r. w Z., uporczywie nękał M. W. w ten sposób, że nachodził ją w miejscu pracy i zamieszkania, obserwował ją i śledził, dzwonił do niej oraz informował jej znajomych o grożącym przestępstwie, czym wzbudził u niej uzasadnione okolicznościami poczucie zagrożenia oraz istotnie naruszał jej prywatność, tj. o czyn z art. 190a § 1 k.k.

Postanowieniem Sądu Rejonowego w Z. z dnia 15 maja 2017 r. (sygn. akt II K .../17):

1. przy przyjęciu, że zachowania podejrzanego J. S. wypełniły znamiona zarzucanego mu czynu, na podstawie art. 31 § 1 k.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt. 2 k.p.k. umorzono postępowanie karne przeciwko podejrzanemu;
2. na podstawie art. 93b § 1 k.k. w zw. z art. 93c pkt. 1 k.k. w zw. z art. 93g § 1 k.k. orzeczono umieszczenie podejrzanego J. S. w zamkniętym zakładzie psychiatrycznym o podstawowym zabezpieczeniu;
3. zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. S. J. kwotę 619,92 złotych tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej podejrzanemu z urzędu;
4. kosztami postępowania w sprawie obciążono Skarb Państwa.

Na powyższe postanowienie zażalenie wnieśli obrońcy podejrzanego.

Adw. M. P. przedmiotowemu postanowieniu zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wydanego postanowienia, wyrażający się w przyjęciu, że podejrzany miał się dopuścić czynu zabronionego o znacznej społecznej szkodliwości, oraz że zachowanie podejrzanego uzasadnia twierdzenie i wskazuje, iż wyłącznie orzeczenie środka zabezpieczającego może zapobiec ponownemu popełnieniu przez niego czynu zabronionego o znacznej społecznej szkodliwości, w sytuacji gdy było brak ku temu podstaw.

Podnosząc powyższy zarzut skarżący wniósł o zmianę postanowienia poprzez nieuwzględnienie wniosku o zastosowanie wobec podejrzanego środka zabezpieczającego w postaci umieszczenia w zamkniętym zakładzie psychiatrycznym.

Adw. S. J. przedmiotowemu postanowieniu zarzucił niesłuszne przyjęcie, że podejrzany musi przebywać w zamkniętym zakładzie psychiatrycznym.

Podnosząc powyższy zarzut skarżący wniósł o uchylenie postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Postanowieniem Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 23 czerwca 2017 r. (sygn. akt V Kz .../17) zaskarżone postanowienie Sądu Rejonowego w Z. zostało utrzymane w mocy.

Od powyższego prawomocnego orzeczenia kasację wniósł obrońca J. S., zarzucając przedmiotowemu orzeczeniu naruszenie prawa karnego procesowego, mogące mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, to jest art. 433 § 2 k.p.k., art. 458 k.p.k. w zw. z art. 94 § 1 k.p.k. i art. 98 § 1 k.p.k., polegające na nierozważeniu i nienależytym ustosunkowaniu się w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia do wszystkich zarzutów podniesionych przez obrońców podejrzanego w zażaleniach wywiedzionych na postanowienie Sadu I instancji.

Następnie wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia w części objętej kasacją i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi II instancji.

Prokurator w odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście bezzasadna, co zwalniało Sąd z obowiązku sporządzania na piśmie uzasadnienia podjętego rozstrzygnięcia. W zasadniczej części treścią kasacji są rozważania o charakterze ogólnym, nie wskazujące na czym konkretnie polegało rażące naruszenie prawa przez Sąd odwoławczy, które mogłoby uzasadniać uchylenie zaskarżonego orzeczenia. W kasacji ograniczono się do stwierdzenia, że zarzucony oskarżonemu czyn należy do „średnich” lub „drobnych przestępstw”, zaś wobec sprawcy, gdyby odpowiadał karnie, nie zostałaby orzeczona bezwzględna kara pozbawienia wolności. Autor kasacji nie odnosi się przy tym w ogóle do przedstawionej przez Sąd odwoławczy argumentacji, zaprezentowanej na stronie 3 i 4 uzasadnienia postanowienia tego Sądu.

Należy przy tym podkreślić, że jeżeli zdaniem Autora kasacji doszło do błędnego oszacowania prawdopodobieństwa popełnienia przez oskarżonego w przyszłości czynu o znacznym stopniu społecznej szkodliwości, lub z uwagi na zmianę okoliczności (np. wynikających ze stanu zdrowia oskarżonego) oszacowanie to nie jest już aktualne, to w każdym czasie można wystąpić z wnioskiem o zmianę lub uchylenie orzeczonego środka zabezpieczającego, co wprost wynika z treści art. 93b § 2 k.k. Stosowanie środków zabezpieczających warunkowane jest bowiem zasadą konieczności. Dotyczy ona także intensywności ograniczenia praw i wolności podmiotowych, jaka łączy się z wykonywaniem tych

środków. Jeżeli więc, z uwagi na stan zdrowia oskarżonego lub nowe możliwości leczenia redukującego ryzyko popełnienia w przyszłości czynu zabronionego, dalsze stosowanie orzeczonych pierwotnie środków zabezpieczających nie jest już konieczne, sąd może uchylić dotychczasowy środek lub orzec w jego miejsce środek zabezpieczający o łagodniejszym charakterze (por. art. 93d § 2 k.k.). Co do zasady sąd rozstrzyga tę kwestię z urzędu w trybie przewidzianym w art. 93d § 3 k.k., może jednak orzekać na wniosek samego oskarżonego. Należy przy tym wskazać, że przewidziana w art. 199b § 4 k.k. w możliwość pozostawienia bez rozpoznania wniosku o zmianę lub uchylenie środka zabezpieczającego, jeżeli od poprzedniego orzeczenia w tym przedmiocie upłynęło mniej niż 6 miesięcy, a wnioskodawca nie wykazał nowych okoliczności mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, musi być interpretowana w kontekście art. 93b § 2 k.k., a więc przez pryzmat zasady konieczności dalszego wykonywania środków zabezpieczających. Ową konieczność, bowiem sąd zawsze bada z urzędu, bez względu na inicjatywę stron w tym zakresie.

kc